

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/43/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8617204343
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8617204343.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD. s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 50 361 368, proti žalovanému: M. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, XXX XX J., o zaplatenie 930,45 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 2Csp/146/2017-107 zo dňa 31.10.2018 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok vo výroku II. a III.
- II. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom vyslovil, cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 720,- Eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 14.10.2014 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcom rozsahu žalobu zamieťa.

III. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.“

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa ustanovení § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, 5 a 10, § 54 ods. 1 a 2 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 14.03.2013, § 1 ods. 2 a § 2 písm. a) a b), § 1 ods. 8, § 7, ods. 1, § 9 ods. 1 a 2 písm. k) a 9, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len ZoSÚ) v znení účinnom ku dňu 14.03.2013.

3. V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX dňa 14.03.2013, na základe ktorej poskytol žalovanému úver vo výške 1.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v mesačných splátkach po 28,- eur. Z poskytnutého úveru žalovaný doposiaľ zaplatil celkom sumu 280,- eur. Vychádzajúc z obsahu zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX konštatoval, že v predmetnej úverovej zmluve absentuje rozlíšenie splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. V danom prípade zmluva o úvere obsahovala len výšku, počet a termíny anuitnej splátky a to v sume 28,- eur v počte 72 splátok v termíne splatnosti podľa splátkového kalendára, ktorý bol dohodnutý v zmluve. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie uzavrel, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov.

Preto ani platba žalovaného nemala byť započítaná na úhradu úrokov, ale mohla byť v celom rozsahu započítaná iba na úhradu úverovej istiny, t.j. sumy, ktorú žalobca žalovanému reálne poskytol. Vzhľadom na to, že žalovaný zaplatil celkom sumu 280,- eur, zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 720,- eur. Ďalej podľa názoru súdu prvej inštancie, žalobca nesplnil povinnosť, ktorú mu ukladá § 7 ods. 1 ZoSÚ a to s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Konštatoval, že dodávateľ sa nezaoberal otázkou výdavkov žalovaného. Dodávateľ nezisťoval bonitu spotrebiteľa a týmto konaním sám zaviniť, že spotrebiteľ uzavrel zmluvu napriek tomu, že nie je schopný splácať dohodnuté splátky. Dospel k záveru, že uvedené má za následok to, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a súčasne aj to, že dodávateľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Dodal, že čo sa týka úroku z omeškania vo výške 25,50 % ročne od 14.10.2014, žalobca nemá nárok na zmluvné úroky za čas po zosplatení úveru, pretože za toto obdobie má nárok na úroky z omeškania a opačným výkladom by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Nakoľko strany v konaní mali vo veci pomerne rovnaký úspech, vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania aplikujúc ustanovenie § 262 ods. 1 CSP, že o nároku na náhradu trov konania súd rozhodne aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

5. Proti tomuto rozsudku, v rozsahu výroku II. a súvisiaceho výroku III. o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov a nesplnenia procesných podmienok. Namietal rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti posúdenia úveru ako bezúročného a bez poplatkov pre absenciu údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a poplatkov v zmluve o úvere. Citoval body 47 až 56 rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 09.11.2016, sp. zn. C-42/15, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.04.2017, sp. zn. 11Co/39/2016, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.11.2017, sp. zn. 16Co/208/2017. V zmysle uvedených rozhodnutí mal žalobca za to, že predmetnú úverovú zmluvu nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny plátok, nakoľko je zrejmé, že zmluva o úvere priamo nemusí takýto údaj obsahovať, ale postačí, ak sa táto informácia na základe zmluvy o úvere dá identifikovať, čo v danom prípade zmluva o úvere spĺňa. Nový, teda judikatúrou nanovo, prípadne inak formulovaný právny názor sa aplikuje aj do minulosti (retrospektívne). Súd, ktorý rozhoduje po zmene judikatúry, nemôže vedome aplikovať nesprávny, judikatúrou už prekonaný názor. Nový právny názor je vzhľadom na to potrebné aplikovať aj na všetky prebiehajúce konania. Ďalej dal do pozornosti skutočnosť, že k posudzovaniu bonity žalovaného, v čase poskytovania úveru došlo. Výdavky žalovaného boli overené dopytom do úverového registra, v čase posudzovania žiadosti o úver nemal žalovaný žiaden aktívny úver. Žalovaný deklaroval svoj rodinný stav, typ príjmu a výšku dôchodku. Finančná analýza, platná v tom čase, bola vyhovujúca pre poskytnutie dobrej pôžičky vo výške 1000/72 mesiacov s mesačnou splátkou 28,- eur. Na základe uvedeného má za to, že hrubo neporušil povinnosti mu vyplývajúce z § 11 ods. 2 ZoSÚ. V tejto súvislosti poukázal na to, že nemal možnosť sa procesne v konaní brániť. Súd prvej inštancie mohol za účelom rýchleho a hospodárneho konania vyzvať žalobcu, aby sa vyjadril k predbežnému právnomu posúdeniu veci o zisťovaní schopnosti žalovaného splácať úver pred poskytnutím úveru. Poukázal pritom na ust. § 157 CSP. Na záver poukázal na odlišné stanovisko sudcu a podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Milana Ľalika o neprípustnom zvýhodňovaní dlžníka oproti veriteľovi súdmi SR.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli, aj webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Vzhľadom na suspenzívny účinok odvolania, odvolací súd preskúmal rozhodnutie len v jeho vyhovujúcej časti a súvisiacom výroku o trovách konania. Nakoľko žalobca odvolanie nepodal, odvolací súd nemohol preskúmať správnosť výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobe v časti vyhovel.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

9. Podľa ustanovenia § 157 odsek 1 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania. Podľa odseku 2, ak súd vyzve stranu, aby sa vyjadrila o určitom návrhu, ktorý sa týka postupu a vedenia konania, môže pripojiť doložku, že ak sa strana v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky.

10. Žalobca vo svojom odvolaní namietal skutočnosť, že súd prvej inštancie nepostupoval podľa § 157 CSP a nevyzval ho, aby sa vyjadril k predbežnému právnemu posúdeniu veci o zisťovaní schopnosti žalovaného splácať úver pred poskytnutím úveru. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že ust. § 157 CSP sa týka predovšetkým sudcovskej koncentrácie konania, týka sa postupu a vedenia konania, otázok procesného charakteru. Podľa ustanovenia § 157 CSP odvolací súd uvádza, že možnosť vyzvať stranu sporu, aby sa vyjadrila o určitom návrhu, prichádza do úvahy iba vtedy, ak ide o návrh týkajúci sa postupu a vedenia konania. Posúdenie bezúčinnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere sa postupu a vedenia konania netýka, nakoľko súvisí s otázkou právneho posúdenia veci vyplývajúcou z príslušných hmotnoprávných predpisov. Pri podaní žaloby vo veci samej, žalobca musí rátať i s možnosťou zamietnutia žaloby, čo nemožno považovať za prekvapivý výsledok vzhľadom na postavenie strán, ktorých záujmy na výsledku sporu spravidla nie sú totožné.

11. Vo vzťahu k odvolacej námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd uvádza nasledovné:

12. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne zhodnotil, že uzatvorená zmluva o úvere dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.03.2013 (ďalej len „Zmluva“) je zmluvou o spotrebiteľskom úvere vychádzajúc z postavenia žalobcu ako veriteľa a žalovaného ako dlžníka zo zmluvy a že je namieste aplikovať ZoSÚ.

13. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

14. V súvislosti s údajom podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ a rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a. s. a Klára Biróová odvolací súd poukazuje na priamy účinok smerníc. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivец dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice. Problém nastal v súvislosti s pochybnosťami, kde sú hranice nepriameho účinku smernice. Súťnosť na jednej strane má za cieľ v zmysle rozsudku C-42/15 dosiahnuť plný účinok smernice pri využití všetkých aplikačných metód a ustanovení celého právneho poriadku, no na druhej strane existujú obavy, aby nedošlo v sporoch medzi jednotlivcami k aplikácii nepriameho účinku smernice contra legem a navyše aj proti princípom súkromného práva akými je aj princíp právnej istoty.

15. Dôležitý je tiež výklad rozsudku súdneho dvora vo veci C-42/15 a smernice 2008/48/ES, pretože sa zdá, že súdny dvor mal „eurovýhradu“ len k amortizačnej tabuľke ako povinnej náležitosti zmluvy a len vo vzťahu k istine. Prejednávaná vec sa však netýka amortizačnej tabuľky, ale špecifikácie splátok úveru

podľa jednotlivých zložiek, čo je v konečnom hľadisku relevantné aj na účely transparentnosti vstupných údajov pre výpočet RPMN.

16. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarca v citovanom ustanovení jasne deklaroval aké následky sú spojené s absenciou obligatórnych náležitostí uvedených pod písm. k) § 9 odsek 2 ZoSÚ.

17. Zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bola do právneho poriadku zakotvená dikcia zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere o spôsobe splácania úveru podľa istiny, úrokov a iných poplatkov. Približne štyri roky táto zákonná dikcia bola spojená ešte aj kumulatívne s právom na uvedenie súčtu týchto platieb. Nemali by byť žiadne pochybnosti, že v tom čase smernica Rady 87/102/EHS nevyžadovala plnú harmonizáciu.

18. Zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bola transponovaná smernica 2008/48/ES z 23. apríla 2008, ktorá vyžadovala plnú harmonizáciu. Do tohto nového zákona o spotrebiteľských úveroch bola prevzatá z predchádzajúceho zákona totožná dikcia splácania spotrebiteľských úverov podľa splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

19. Klausula objasňujúca špecifikáciu splátok úveru nielen podľa istiny ale aj úrokov a poplatkov má význam, aby bol jasný údaj, (i) z čoho splátka pozostáva, (ii) či splátka obsahuje aj poplatky, (iii) či neobsahuje poplatky, ktoré nemajú byť zaradené do RPMN), (iiii) či ide o amortizované splácanie alebo bez amortizácie alebo (iiiiii) údaj o tom, v ktorých splátkach je výlučne istina a v ktorých len poplatky (pri niektorých typoch úverov sú zmluvy formulované tak, že najprv sa splácajú výlučne úroky a v poslednej splátke istina) a pod .

20. Podľa názoru odvolacieho súdu špecifikácia splátok úveru má svoj význam aj v tom, že spotrebiteľ má možnosť v prípade sankcie bezpoplatkovosti priamo zistiť, ktorej časti splátky sa táto sankcia týka. Spotrebiteľ má tiež možnosť kontroly, či v splátke použitej na účely výpočtu RPMN nie je uvedený poplatok, ktorý sa do RPMN nesmie započítať. RPMN pritom predstavuje dôležitý údaj o celkových nákladoch na úver. Špecifikácia splátok úveru môže odhaliť aj nekalé obchodné praktiky, ak by nedošlo k naplneniu predzmluvných informácií o splátkach úveru (cieľ podľa II. bod 2 smernice 2008/48/ES).

21. Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 odsek 2 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Okrem iného v § 9 odsek 2 písm. k) uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy medzi stranami sporu bolo aj suma, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová suma, počet a termíny splátok sa viažu ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termíny splátok. V danom prípade zmluva o úvere, ktorá bola uzatvorená medzi stranami sporu (č.l. 5 spisu) obsahovala len výšku, počet a termíny anuitnej splátky, a to v sume 28,- eur v počte 72 splátok s dátumom splatnosti na 13. deň v mesiaci.

22. Vo vzťahu k záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 odvolací súd poukazuje aj na príspevok doc. JUDr. Jánošíkovej, PhD.: „Otázne však je, ako by na tento záver mal zareagovať sudca rozhodujúci konkrétny spor. Ak totiž zistí, že neuvedenie konkrétnej náležitosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere by malo byť v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 sankcionované zánikom nároku veriteľa na úrok a poplatky, ale súčasne dospeje k záveru, že ide o náležitosť, ktorej neuvedenie v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemá vplyv na možnosť spotrebiteľovi posúdiť rozsah jeho záväzku, tak vlastne narazil na rozpor medzi vnútroštátnou právnou úpravou a právom Únie. Keďže však norma práva Únie má v tomto prípade podobu smernice, vzhľadom na horizontálny právny vzťah medzi veriteľom a spotrebiteľom nemôže mať smernica priamy účinok. Zistený rozpor je teda možné vyriešiť len prostredníctvom nepriameho účinku smernice, čo znamená pokúsiť sa o taký výklad zákona č. 129/2010,

ktorým sa rozpor odstráni. Domnievam sa však, že v tomto prípade by sudca narazil na jednu z hraníc povinnosti eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, ktorou je zákaz výkladu contra legem. Nevieť si totiž predstaviť, akou výkladovou metódou by bolo možné obísť príkaz považovať zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov obsiahnutú v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010. Nešlo by už podľa môjho názoru o výklad práva, ale o sudcovskú tvorbu práva.“

23. Odvolací súd rovnako odkazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 7Sžo/61/2015: „Zmluva o pôžičke neobsahuje údaje podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, t.j. konkrétne termíny jednotlivých splátok, výšku istiny, úrokov a iných poplatkov a obsahuje len výšku jednotlivých splátok, počet splátok a termín konečnej splatnosti s tým, že ďalšie údaje sú obsiahnuté v splátkovom kalendári, ktorý bol spotrebiteľovi preukázateľne doručený až po podpise zmluvy o úvere, je takáto obchodná praktika neprípustná a odporujúca čestnej obchodnej praxi. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že uvedené informácie boli obsahom samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj splátkového kalendára, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Považoval za neprípustné, aby podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, ktoré zmluva pod sankciou neplatnosti, resp. pod sankciou straty práv veriteľa na úroky a poplatky musí obsahovať, boli spotrebiteľovi len dodatočne po podpise zmluvy doručované poštou a zároveň vyhlasované za neoddeliteľnú súčasť zmluvy bez toho, aby bol k tomu potrebný písomný súhlas druhej zmluvnej strany. Mal za to, že takýto postup je v rozpore aj s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Krajský súd považoval tiež za neprípustné, aby spotrebiteľ vzal výšku úveru len na vedomie a aby jeho podpis na zmluve nahrádzal jeho výslovný a jednoznačný súhlas s výškou úveru. Odvolací súd v súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnú úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.“

24. Odvolací súd odkazuje aj na väčšinové stanovisko Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove: „1. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „sporné pravidlo“) obsahuje právo spotrebiteľa na uvedenie splátok istiny spotrebiteľského úveru ako aj splátok úrokov a poplatkov. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá taký výklad sporného pravidla, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška“, „počet“ a „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom, a tiež k poplatkom (porov. rozsudok NS SR z 28.06.2016 sp. zn. 7Sžo61/2015, porov. tiež pri použití historického výkladu k totožnej dikcii podľa zákona č. 258/2001 Z. z. rozsudok NS SR vo veci 7Cdo/128/2016).

2. Uvedené zákonné pravidlo sa deroguje s účinnosťou od 01.05.2018 novelou zákona č. 129/2010 Z. z. vykonanou zákonom č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony.

3. Do nadobudnutia účinnosti uvedenej zmeny zákona (uvedenej v bode 2). nie je v súlade s princípmi súkromného práva docieľiť ten istý derogačný efekt súdmi tzv. eurokonformným výkladom, pretože ten by:

1. odporoval zakazu eurokonformného výkladu contra legem,

2. odporoval by princípu právnej istoty,

3. nebol by súladný ani s výkladom rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, keďže Súdny dvor EÚ za euronekonformnú považoval a) len amortizačnú tabuľku a b) len vo vzťahu k istine. Sporné zákonné pravidlo pritom predpokladá oveľa širší diapazón možnosti špecifikácie splátok spotrebiteľského úveru než je amortizačná tabuľka a než je len špecifikácia istiny. Navyše, smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS predpokladá na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) údaje o splátkach, a to tak, aby transparentne bolo zrejmé, že tam nie sú uvedené tie poplatky, ktoré môžu byť v splátkach zahrnuté, ale do RPMN sa nezapočítavajú (čl. 19 ods. 2 smernice 2008/48/ES). Smernica

taktiež výslovne predpokladá informovanie spotrebiteľov o špecifikácii splátok úrokov a poplatkov (čl.10 ods.1 písm. j/, príloha II., 2.).

25. V kontexte uvedeného ako aj so zreteľom na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/155/2011 zo dňa 21.12.2011, v ktorom Najvyšší súd SR ustálil, že: „Požiadavky na reflektovanie kasačného rozhodnutia v následnom rozhodnutí krajského (okresného) súdu sú totiž výrazne prísnejšie, než je tomu tak v prípade „púhej“ záväznosti precedenčnej. Zatiaľ čo v prípade tzv. precedenčnej záväznosti rozhodnutí najvyššieho súdu existuje možnosť, aby všeobecný súd rôzneho stupňa (ne)reflektoval právne závery najvyššieho súdu tým, že v dobrej viere predostrie konkurujúce úvahy a začne s judikátom zmysluplný právny dialóg, kasačná záväznosť môže (pochopiteľne len za nezmeneného skutkového stavu) byť reflektovaná len bezpodmienečným rešpektovaním rozhodnutia najvyššieho súdu. V konaní nasledujúcom po kasačnom rozhodnutí preto nie je priestor pre úvahy, či je právny názor najvyššieho súdu správny, fundovaný či úplný.“ odvolací súd sa odklonil od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 a ustálil, že princíp právnej istoty prevažuje, smernica nemá priamy účinok na horizontálne vzťahy medzi jednotlivcami a nepriamy účinok smernice nemožno použiť contra legem, a preto v súlade s doterajšou masívnou aplikačnou praxou súdov je potrebné vyžadovať aj špecifikáciu splátok podľa istiny, úrokov a poplatkov.

26. Odvolací súd dodáva, že uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 22Co/20/2018 zo dňa 27.3.2018 bola podaná prejudiciálna otázka v reakcii na rozsudok C- 42/15 a odkazuje tiež na závery uvedené v rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/22/2017 zo dňa 27.3.2018, č. k. 20Co/76/2017 zo dňa 27.3.2018, č. k. 3Co/27/2018 zo dňa 24.4.2018.

27. Z vyššie uvedených dôvodov je podľa odvolacieho súdu plne legitímny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovanému, a to v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, v zmysle ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Odvolací súd podotýka, že pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, postačuje aj absencia, čo i len jednej z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z uvedeného dôvodu sa preto odvolací súd už nezaoberal odvolacou námietkou tykajúcou sa posudzovania bonity žalovaného v čase poskytnutia úveru, nakoľko prípadné nesprávne právne posúdenie v tejto otázke by neovplyvnilo vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie.

28. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru žalobcovi neprináleží zmluvný úrok nielen po splatnosti úveru, ale ani za obdobie do splatnosti úveru, odvolací súd však len na dôvažok uvádza, že správnym je aj konštatovanie súdu prvej inštancie, podľa ktorého veriteľovi po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru neprináleží zmluvný úrok. V predmetnom prípade je preto správny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobca má nárok len na nesplatenú časť istiny.

29. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. ako vecne správny, postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, potvrdil.

30. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania, potvrdil.

31. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, a podľa obsahu spisu mu ani žiadne preukázateľné trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

32. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).